

[Esther Malling Pedersen.]

behøver der ikke at ske nogen ulykke. Partistyret vil måske nok få en lille lussing, men folkestyret står, og det er det vigtigste.

Anna Westergaard: Bestemmelserne i tronfølge Lovforslaget om, at søn går forud for datter, har fremkaldt stor skuffelse hos tusinder af kvinder, som ikke har kunnet forestille sig den mulighed, at man, når man i vor tid agtede at gennemføre en ny tronfølgeordning her i landet, ville tilsidesætte de ligeretsprincipper kvinde og mand imellem, der nu overalt, nationalt og internationalt, er godkendt som retningsgivende for den fremtidige udvikling. Man har her — i stedet for at følge disse nye retningslinier — taget til mønster århundredgamle, forældede ordninger, gældende i andre lande, og synes at ville dække sig ved henvisning til sådanne ordninger, der virkelig ikke egner sig til mønster for en stat som Danmark og til gennemførelse i 1953. Jeg er overbevist om, at de mange kvinder, der interesserer sig for det retfærdighedsprincip, at kvinder i vort samfund skal have lige ret med mænd, vil påskønne de anstrengelser, som er gjort fra nogle partiers side for at undgå den for ligeretsprincippet kompromitterende ordning, der nu søges gjort til lov, og jeg benytter lejligheden til at takke den højtærede formand for det særstandpunkt, hun i dette spørgsmål har taget i forfatningskommissionen.

Der er ved behandlingen af dette forslag blevet peget på, at det endnu er almindeligt, at sønnen arver faderens bedrift, men jeg vil dog tro, at man — uanset om man anser denne skik for ideel, hvad jeg naturligvis ikke gør — dog ville betænke sig på ved lov at påbyde en sådan ordning. Det ville jo betyde intet mindre end et brud med hele den udvikling, vi gennem mange års arbejde nu er nået frem til.

Den foreslåede ordning af tronfølgespørgsmålet er ude af harmoni med gældende dansk lovgivning iøvrigt, og jeg deler ganske den højtærede formands beklagelse af, at det har været muligt at fremtvinge dette forslag, der for mig og mit parti står som udtryk for en indstilling, der ikke hører vor tid til. Ordningen er presset igennem som en betingelse for selve grundlovsforslagets gennemførelse, og denne betingelse har man måttet acceptere for at undgå at bringe selve grundlovens vedtagelse i fare. Hertil har vi fra vor

side ikke villet medvirke, fordi den nye grundlov fører med sig store og nødvendige fremskridt: nedsættelse af den altfor høje valgretsalder, ordning af Grønlands forhold til det øvrige rige og bestemmelser til letelse af det meget vigtige internationale samarbejde — altsammen ændringer, der er påtrængende nødvendige, og som bør gennemføres indenfor den kortest mulige frist, således som det foreløbig er påtænkt.

Med hensyn til spørgsmålet om dette høje tings fremtidige beståen eller ikkebeståen vil jeg gerne bemærke, at der kan jo — hvad vi har hørt — siges meget både pro et contra om etkammer- og tokammersystemet og også fremsættes megen letkøbt kritik af landstinget. Men vi står overfor det kølige faktum, at det ikke indtil nu er lykkedes at finde en acceptabel form for et tokammersystem, der vil passe til vore forhold, og samtidig overfor det faktum, at der fra alle sider er enighed om, at landstinget under de foreliggende forudsætninger ikke bør bevares.

Jeg har allerede nu villet understrege disse forhold for at præcisere baggrunden for den forestående afstemning om tronfølge Loven, baggrunden for, at den plet, der i så mange kvinders øjne sættes på den kommende nyordning, vil få lov til at skamme denne.

Federspiel: Den højtærede statsminister, der jo hverken ynder overdrivelser eller ord, der ikke kan bære deres indhold, har villet karakterisere dette grundlovsforslag som noget i retning af en praktisk ajourføring af forfatningen i overensstemmelse med tidens konstitutionelle krav. Det er således ikke tilsigtet at slå ind på nye veje for udøvelsen af folkestyret i Danmark. Det, der er tale om, er en forårsrengøring, hvor man foretager visse nyanskaffelser og moderniseringer og kaster udslidte inventargenstande på lossepladsen; til denne sidste kategori har man henregnet bl. a. dette høje ting.

Det vil ikke være på sin plads, hvis vi her i landstinget lagde hovedvægten i denne debat på et forsvar overfor den uretfærdige vurdering af dette tings indsats og dets medlemmers gerning i vort politiske liv, som visse medlemmer af det andet høje ting har foretaget. Disse ubegrundede udfald skal naturligvis gendrives, og jeg føler trang til her at takke de ærede medlemmer,